

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Z. M., B. S., A. M., A. S., K. M., E. R., K. P., S. R., J. O. i N. M.

przeciwko Spółdzielni [...] w S.

o ustalenie nieistnienia ewentualnie stwierdzenie nieważności ewentualnie

uchylenie uchwał organów spółdzielni,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 listopada 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powodów Z. M., B. S. , K. M. , A. S. , A. M., S. R., E. R. i N. M. kwoty po 240 (dwieście czterdzieści) złotych na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przysądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Zagadnienie ma cechować się istotnością, czyli być doniosłe z uwagi na rangę zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczenie wykraczające poza potrzeby rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Zdaniem skarżącej w sprawie, w której wniesiono skargę, występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do konieczności rozważenia, czy osoba przyjęta na członka spółdzielni przez zarząd spółdzielni, jako organ statutowo uprawniony, ma prawo do głosowania na walnym zgromadzeniu spółdzielni w swojej sprawie nad uchwałą w przedmiocie jej przyjęcia na członka, po ponownym rozpatrzeniu zasadności jej przyjęcia w poczet członków przez zarząd spółdzielni.

Zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą nie spełnia wyżej sprecyzowanych w judykaturze Sądu Najwyższego wymagań. Przede wszystkim nie pozostaje w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem sprawy, w której wniesiono skargę. Zarzuty zgłoszone w ramach pierwszej podstawy wiążą się z uwzględnieniem przez Sąd Apelacyjny w wynikach głosowania powódek B. S. i A. M., mimo, że zdaniem pozwanej, po podjęciu uchwał dotyczących członkostwa tych osób utraciły one status członków spółdzielni i nie powinny brać udziału w głosowaniu, co dotyczy również pozostałych powodów, po podjęciu uchwał ich dotyczących. Podstawy skargi wiążą się, zatem z problematyką określenia terminu ustania członkostwa, a nie zagadnieniem uczestniczenia w głosowaniu członka spółdzielni, którego uchwała dotyczy. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw (art. 398¹³ § 1 k.p.c.), co czyni bezprzedmiotowym formułowanie zagadnień prawnych nie powiązanych z podstawami skargi. Ponadto skarżąca nie przytoczyła ani nie uzasadniła takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych przedstawionego zagadnienia. We wniosku brak jest odniesienia do przepisów prawa spółdzielczego, orzecznictwa Sądu Najwyższego i poglądów doktryny w kwestiach objętych zagadnieniem prawnym. Argumentacja skarżącej jest jednostronna i ogranicza się do lakonicznego przedstawienia własnego poglądu prawnego, w opozycji do stanowiska sądu drugiej instancji.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN

341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skonfrontowanie rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w wyżej wskazanym rozumieniu. Skarżąca oczywistej zasadności skargi upatrywała w oczywiście błędnym ustaleniu przez Sąd Apelacyjny liczby osób uprawnionych do głosowania i oczywiście błędnym sumowaniu wyników głosowania przy podejmowaniu kolejnych uchwał, na skutek nie uwzględnienia, iż po podjęciu uchwał, ustawało członkostwo osób, których uchwały dotyczyły. W skardze kasacyjnej brak jednak wyjaśnienia, z jakich przepisów wynika możliwość weryfikacji przez walne zgromadzenie członkostwa osób przyjętych do spółdzielni przez uprawniony organ oraz ustanie członkostwa osób w stosunku, do których procedura taka zastała zainicjowana z chwilą podjęcia uchwały ich dotyczącej. Ponadto, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, jest w tym zakresie powiązany z kwestionowaniem ustaleń faktycznych, na skutek błędnej - zdaniem skarżącej - oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.), bez respektowania zasady, iż Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 i 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw

I.n